

[Anna-Lise Frølich]

center og apoteker, men jeg tror nok, det vil være vanskeligt at finde grundlag – og det bør i hvert fald findes først – for en saglig kritik af nævnets informationsvirksomhed. Hvis man ser på personsammensætningen i nævnet, tror jeg nok, det vil være vanskeligt at angribe det og forklare, hvorfor en statsligt styret information skulle træde ind i stedet for noget, der sådan set fungerer udmærket.

I bemærkningerne til folketingsbeslutningen er nævnt, at hensigten er at fremme en mere omkostningsbevidst og bedre terapeutisk anvendelse af lægemidler. Jeg ved ikke, om garantien ligger i at oprette et nyt statsligt organ. Nogle kunne vel sige, det kunne gå i modsat retning.

Med hensyn til uafhængighed kan der også anlægges forskellige vurderinger, og man må jo nok spørge, om ikke nogle af de bedst uddannede mennesker i dette land – de har i hvert fald fået den længste uddannelse – har en vis mulighed for selv at komme ind i vurderingen.

I virkeligheden så må vi også se på, at det jo allerede er muligt at styre gennem allerede oprettede organer. På kvalitetssiden har vi den meget omfattende procedure omkring registreringen af lægemidler, hvor det tager op til 2–2½ år. Her var der måske behov for i sundhedsstyrelsens lægemiddelfdeling at sætte ressourcer ind, så denne ventetid ikke blev for lang, men selvfølgelig må der ikke slækkes på kvaliteten af godkendelsen. Her var der måske behov for nogle ressourcer.

Derudover har vi jo en lov omkring reklamering af lægemidler, der begrænser reklamerne over for offentligheden, men den begrænsning findes jo ikke i samme omfang over for læger og apoteker. Man kunne se på, om man skulle skærpe disse regler, hvis man fandt, der havde været misbrug. Nu blev der talt om de gaver, der af og til bliver givet. Den slags kan selvfølgelig ikke være i nogens interesse, og det er da klart, er der misbrug her, kan man tage det op.

Vi har for nogle år siden oprettet lægemiddelkomiteerne, der vel mere eller mindre også arbejder henimod et standardassortiment af lægemidler. De er jo kommet efter, at loven blev vedtaget, og har sådan set været med til at styre.

Jeg synes også om informationen, at det er vigtigt at nævne, at al medicinforskning i

virkeligheden her i landet er finansieret af medicinalindustrien, og at der jo er en vældig åbenhed i samarbejdet med vores sygehuse. At få en styringsmekanisme mere kan måske virke som en hæmsko for forskningen. Man forventer måske, at staten skal sætte meget store forskningsmidler ind i stedet for, for det må jo ellers blive konsekvensen.

Der blev nævnt, at der på baggrund af, at man har nedsat tilskuddene til priserne, er kommet et overskud på budgetterne. Det har været meget vanskeligt at finde frem til, hvor dette overskud er, men det kan vi måske få at vide i udvalget. Ser man på de amtslige regnskaber for 1981, forekommer der jo ikke overskud, så er det et overskud på et langt mindre beløb, vi taler om. Og det må vel være netop disse medicintilskud på 7–8 mill. kr. eller noget i den retning på halvårsbasis, som amterne betaler, der er gældende. Jeg er godt klar over, det trådte i kraft midtvejs i 1981, men det skulle altså have været nogle og tredive.

Med dette forslag lægger man op til, at 3–4 mennesker skal overtage det, som man ser i lægemiddeldataloget at en masse mennesker og som sagt 70 læger står bag. Jeg tror nok, man har sat målet alt for lavt, hvis man skal ind på en statslig lægemiddelinformation. Der må betydelig større ressourcer til, hvis man skal følge både forskningen, hvad der må være baggrunden, og det øvrige arbejde.

Men vi vil følge det i udvalget og stille nogle spørgsmål.

Wilhelm (VS):

Fru Karen Thurø Hansen fik det gjort til et bevis på manglende respekt for det private erhvervsliv, hvis man gik ind for en statslig lægemiddelinformation. Jeg vil gerne sige for mit vedkommende, at jeg har den allerstørste respekt for det private erhvervsliv, og jeg synes, at medicinalindustrien og medicinalimporten og for den sags skyld en lang række andre private erhvervsvirksomheder fungerer dygtigt indtil det frygtindgydende. Det er netop derfor, der kan være behov for noget som dette.

Tager vi medicinalindustrien og -importen, så bruger de på information og reklame, som det hedder, og som jo ikke må gå til almindelige mennesker, men kun til medicinperso-